

DÜSEVNI LISZT

Méjszecsne vereske novine.

Podgovorni reditel: LUTHÁR ADÁM v Püconci.

Pom. reditela: Fliszár János i Kováts Stevan
v M. Soboti.

Lasztnik i vödávnik: Prejkmurszka evang. síniorija.

Cejna na leto 20 din., edna numera 2 din.

Rokopíszi sze v Püconce májo posilati.

Naprejplacsilo gorivzeme vszáki ev. dühovnik i
vucsitel.

Peszem lübéznosztí.

Piszao: Sostaréc Ferenc ev. dühovnik.

* (Nadaljávanye.)

Eden cslovek, ki má kameno, trdo szrdcé, nede vervao tou, ka bi lübéznoszt dávala blájzsensztvo, szrecso. Nego gda komi kaj dá, ali dobro csiní, zse racsuna, ka za szvoje dobro csinejnye ka more nazáj dobiti, i ka, kelko more on pri tom gvínati. Rávno je tou vdárec nasega szvejta! Od lüdsztva, szvetszki kincsov iszkati dobicsek, tou je tuzsno misiejnye. Iscsi dobicsek vszigidár pri tvojoj düsi! Gvüšno, ka te ona neznori. I ka v-düšo notri szpises, üszto je tvoj dobicsek na vsze veke. Vszáki sze vkani, sto miszli, csi de drügoga lübo, pomágo, ka de te kváren. Goszpodin Boug vsze vídi, pa sze prevecs vesteti, csi vídi, ka sze nyegova deca lübijó, i nyegove zapovedi zdrzsávajo; kak je on milosztiven, szmileni lüblénoga szrdca za vszákoga, sto nyemi sesé szlüzšiti.

Tou je edna tajna szkrivnoszt za trde kamene düse. Oni miszijo, ka je Boug kaksí prevecs hüdi, lágóji skrtlavi, ka vszigidár sze prvle oponoszi csloveki, liki kaj dá i pomore. Zlátoga szvétoga szrdcá je Boug, i velka nyemi je radoszt, csi nam more szvoje nezgrüntano lübéznost szkázati. Ali neszmis szlab cslovek, szouditi Kráta Nebeszkgoga, i nyemi naprej píszati,

kak i ka naj on dela. Csiovek szam szebé i szvoje prilike nevej vrédi meti. nej ka bi Bougi znao i vüpaó tanácse dávati Csi bi eden máli pojbec, steri niti nevej dobro gücsati, ednomi sztarejseni, vnogo navcesnomi goszpodi tanácse dávaó, bi sze szmejáli lüdjé. Ali vszáki krátke pámeti cslovek miszli, ka on má jus, ka Goszpodnomi Bougi dá tanácse, kakse naj bode vrejmen, zsétva, sors cslovecsi itd. Kelko vise lübéznosztí zadóbi edna düsa, telko de vise preszvetsena, i vsze bole zarazni bozse ravnyane. Csi malo lübéznosztí más v szebi, te v-tvojem blíznyem nebos vido nepriátela, komi skouditi trbej, nego brata, priátela i bodes nyemi na pomoucs. Lübéznoszt te navcsi szmilüvati sze nad krízsom i szkuzami tvojeqa blíznyega. Ona ti dá pomoucs, ka, csi trbej, od szébe vze mes sziejdnyi falat krúha, pa szi ga raztálas z blíznyim tvojim. Lübéznoszt te navcsi, ka je pejnez, bogátsztvo, i zdrávje i vsze ka velko vrejdnoszt má na szvejti, szamo skér, szredsztvo za szejanye vszeljá, dobrocsinejnya.

Lübéznoszt ne leca nigdár za bogátsztvom. Gda je bíla szvejta bojna, poznao szem edno szirouto vdovico. Mejla je droubno deco, pa ednoga sziná na fronti. Ona je bíla, kak példa szíromastva. Pítáo szem jo, kak zsjvé. Právla je, száma nevej Liki gda vecsér ide trüdna, vcsászi lacsna, na pocsinek, eden roubcsee szi dene gori na

lice, te moli Bogá, dosztakrát má pune ocsi szkuz. Ali tiszte szkuzé, nyéna ver noszt prouti Bougi szo nyej vecs vrej dne, kak cejli szvejt. Te vsze nevoló pozábi. Te sze nebriga, ka de vŭtro, csi do meli escse telko zsŭvisa, ka ne prejdejo od gláda. Gda sze dobro vŭzmoli i vŭ zjouce, te tákso moucs zadobí, ka bi cejlóga szvejta vsze nevoló i krízš mogla prenásati. Za vszákoga csloveka, sto je neszreccsen, tú je sztálen recept, steri gvŭšno valá, to je lŭbéznoszt za Bogá, zdrzsávanye nyegovoga zákona. — Kelko i kelko mater je bilo vbojnom vrejmeni. ka szo cejle nocsi nej mogle szpati, nego szo szí premislávale, gdé je zdaj moj drági lŭbélni szin, csi nyemi nej prevecs mrzlo, csi je nej ranyeni, csi je nej bujti, itd. Kelko zserjaví, britki szkúz szo szlócšite one, gda ji je niscse nej vido. Nej szo szí miszile na szébe, na szvoje nevoule, pa je dosztakrát domá túdi nej bilo ni drobtine krŭha, ni prekoli drv. Cejle nocsi szo v-dŭhi iszkale szvoje dejte, stero je tak dalecs, steromi nemrejo zdaj napomoucs bidti. V dŭhi je kelko mater vidlo, ka je szin lacsen, cotavi, ranyeni. Kak bi nyemi rade pomogle z-szvojim szrdcom, z-krvjov, z-zsítkom. Kelko bi ji vsze, vsze tá dalou, naj bi szamo sziná szí mogle mentŭvati

Dosztakrát kak szlejpe, blejde tejnye dalecs, dalecs szo nyim odisle dŭse, csi bi gde mogle nájditi szvojga betezsnoga, ranjenoga sziná, ka bi nyemi rane zvézale, ka bi szkŭsŭvale nyegvo cselo, ka bi nyegve mrtve ocsi doli zaprle, ka bi od nyega szlejdnji szloboud vzéle, ka bi sze na nyegovom grobi vŭzjoukale Tou szvéto csŭsztvó (érzés) materno je ta nájcisztejsa lŭbéznoszt na szvejti. Pa gda edna mati vsze tá dá, naj szamo more za szvoje dejte dobro vcsiniti, sto, bi nyej vŭpao praviti ka je ona kaj zgŭbila z-tém, csi je szamo deteti szvojemi mogla haszniti. Ona je escse vezéla, csi je vsze tá pŭsztiti mogla, naj szí je szamo mogla dejte odkŭpiti. Pa rávno je tak vszáka csiszta lŭbézen, kak materna; nigdár ne píta, zakaj bi aldŭvala vrejdnoszt, zsítek i vsze; lŭbéznoszt sze vezéli, naj vékso plácso nájde za szébe, csi more dobro csiniti, vsze aldŭvati. Sto sze návcso tak lŭbíti szvojga blizsnyega, kak mati lŭbí szvoje dejte, tiszti vecs zná, kak vsze soule, kak vszi szyetszki moudri vkŭper. Na tou veiko lŭbéznoszt nász vcsi vsze, ka je okouli nász. Csi ides na travnik, vszáki cvejti tou vcsi, mojo lepoto, fajni dŭš szam od bozse lŭbéznosztí doubo. Csi ides vloug, ta lejpa csiszta tŭhota, stera kralŭje v sumi, prevecs zná od lŭbéznosztí

Podlíztek.

Vsze je dobro, csi je konec dober.

Sézt pripovejst. (z-vogrszkoga poszlovenco Fliszár J.)

2.) Steriva sze lŭbita.

Berkes Katika je tak lejpa devojka bila, ka sto je jo ednŭk vido, jo je vecs nejmogao pozábiti, pogléd nyegov sze je na nyŭ zgrabŭ Farkas Brtalanca goszpodína je nej szamo ednŭk právla odnyé, ka bi szmrten greh vcsino Berkes Mihály, csi bi jo kaksemi nezevcsenomi decski dao za zšeno. Tú je páldodenem nyéni predrági szin Sándor, za nyega de nájbŭgsa i túdi szí jo vzeme, naj szamo od szoldacšije domŭ pride, to je zše eden szvejt poznajŭcsi, zevcseni decsko i de túdi kaj meo drobiti vu mlejko, nede sze nyemi trbelo mantrati z-koszŭv i motikov, odkoj bi nyemi zsŭlnatne dlani grátale i dŭnok de tak lehko zsŭvo, kak ftics na vejki, ali riba vu vŭndi.

Telko je resznica bila, ka szo Katiko nej zobszton hválili nateliko. Po nyénom bej lom obrázi sze je navláki zláta erdecšina razlejála, cvetécsa lŭsna mála vŭszta szo zŭjanszko licojno kázale, z-dŭcsi sze nyej je szremezšlŭve nedŭznosztí szladki drobtven szmŭh kázao, szvilne plavkaszte vlaszé je z-szŭvim pantlikom zvézala vkŭp, na nyé tejlí sze je lepŭa pripravŭ gvant i na máli nogáj pripravni puncšike. Nemamo sze záto csŭdŭvati, csi szo Záhonyszki mladénci szkumneli zanyŭ. Med nyimi pa nájbŭle Cséri Miklŭš, toga bogátoga Cséri Petra jedini szin. Cejle vŭre je nej vzéŭ doj zŭnyé dŭcsi szvoji vu hížji, kama szo deklŭne prészt hodile i za blájšenoga sze je drŭžao, csi je pŭnleg nyé meo priliko szedeti. Vsze sze nyej je pascso povŭvli vcsiniti, nagájati, ali dŭnok je nej mogao nika doszégnoti, ni teliko nej, kak edno málo makovo zrno. Vég Sándora je mejla ona vu szrdcé szvoje zaprŭtoga.

Ednŭk okouli koledni szvétkov sze je zše dužse nej mogao Miklŭš zadržávati. Rávno ednoga tákšega hípa, gda szo z-velkov navdŭsev-

nebeszke tolmacsiti. Gda csüjes glász zvoná, on te opomina na tvojo grehsnoszt, szlaboszt i té dá tanács, kaj sze obrnés k-szvétoimi szrdci bozsemi, stero je puno lübéznosztí. Gda ides na delo, na poszel, nepozábis domá skéri, pejnez, itd naj sze szamo nebos zoubstzon trdúo. Ali vszakomi csloveki bi trbelo v-szrdcé sztrombitá-livati, csi ide na delo, v seft, ali kama stécs, naj neszé z-szebov to naj vékso pomoucs, lübéznoszt. zákon Bouga.

Vszaka voda i vodina tecsé v morje, ár te tou zákon natúre. Düsevní zákon je: nega szrecse, blájzsensztva brezi Bozsega zákona, lübéznosztí. Od té lübéznosztí szvedocsi vszáki pobozen csiovek, gda sze nyemi na vecsni pokoj zapérajó ocsi, i nebeszka lübéznosztí sze raziejé po nye-govom lejpom mirovnom líci. Od té vecs-ne lübéznosztí glászi brútiv, gdé nega szrditosztí, nevoscsénosztí, parovnosztí. Vszi noszimo znák szmrti vnasi kotrigaj. Szmrt vedno paszé nász, pázi na nász, nyej niscse nevujde. Zsivi tak dúsa drága, lübléna ka gda pride szmrti, sze ti nede trbelo trpetati pred bozsím zákonom I gda bodes na vecsni mir odneseni, lejki de tvojszloboud: vugodno je nyemi, nigdár je nikoga nej zbantúvao, zdrzsao je zapovid bozso, to csiszto lübéznoszt! (Konec)

Bodonszki i Poznanovszki zvonou domou szprávlanye.

Január mejszeca 9-toga dnéva po poldnévi je lejpo vídejnye mejla Szobota. Bodonszkiva i Poznanovszkiva dvá, dvá zvoná szta z-velikov paradiov pelaniva domou. Zvonouvje szo na Radgonszki kolodvor prisli i 9-toga bi je meli odtisztec odpelati, ali goszp. Benkó József sinyorszki inspektor i Heklics Stevan szobotski zselezárszki trzsec szta nedovejdno 8-ga v-Radgonyi na kolodvri poszel mela i da szta z-práznov foringov nazáj domou mela idti. szta vsze stiri zvoné z-kolodvora prejkvzelá i na automobil dalá djáti i v-Szoboto do Heklicsa pripelala, z-sterim szta imenúvanim gmajnarom pri zvonou domou szprávlanyi na velko szlúzsbo i lehkouto bilá. Vcsaszi v-nocsi je glász poszlani v-Bodonce, ka naj po zvoné nej v-Radgonyo, nego v-Szoboto prídejo, stero je tém gmajnarom tak pravej prislo. Okouli poldnéva sze je velika vnozsina, náimre z-vesznic tú bodoucsi lúdi, csrejčila okouli Dobrojove ostarie, kama szo zse od Heklicsa zvonouvje pripelani bilí. Tam szo je zse bodonszke deklina, stere szo sze zse naprej k-tomi z-velkov navdüsenosztjov priprav-lale, z-kouli vréd lepou okincsale, z-pantlikmi, z-korinami, z-gyalicsovím vejem précimbno oplele. Té véksi zvon je na Beznéc Stevana, Bodonszkoga kurátora, koulaj, kí ga je z-bratom, te

nosztjov popejvale devojke pri sztáre Mužerá-kojce prejalnici, stera je nej rada poszlúhsala káksega nebasznovitoga púsztnoga zaglúhsanya, kak indasnya, pobožna sztára, z-prvejsi búvgsi vrejmenov bodócsa szamica je z-bibliov i peszmenimi knigami csákala vszigdár szvojo mládo drzsino. I csi sze je steromi tou nejvidlo, nyemi je odgovorila:

— Lehko ides gori, lehko doli! K-mojoj hizki sze neo hodo hinckat niscse! Ali híresnya je bila nyéna hizka, kak jákosztí i pobožnosztí osznávlanica escse i pred birovíjov.

Rávno szo popejvali eto advenszko peszem:

Zbrodjávajócs csüdújemo,
Tvojo veliko lübézen.

gda sze je Miklós k-Katiki nagnovsi pravo:

Jasz túdi zbrodjávajócs csüdújem tvojo veliko lübézen..

— Zaká me burkate zdá? Nika csüdno-ga nejga vu tom. Jasz moje lübléne roditele lübim i rada mam.

— Ka pa drúgoga nej?

— Vász rávno nej!

— No pa z-náj prvle szledi eden pár bode!

— Ka bi nej! Vi szte eden, pa szem jasz túdi edna.

Ejnje da szi v-dobroj vóxi! More bidti Vég Sándora csákas?

Na tou je zserjávi grátao Katike obráz:

— No vecs mi nikaj negúcsste, ár bogme povém Mužerák materi.

— Hát uprav rada máš Vég Sándora?

Na eto nezrejlo pitanje sze je Katika vkraj obrnóla i dale popejvala, kak je peszmi versus naszledúvao:

Tou nemre vópovedati,
Li vu szrdci obsútiti.

Miklós je z-toga doszta razmo, náimre pa, gda je za máli csasz Vég Sándof v-hízso szto-pp, z-kém szi je Katika tak na sladki zgovár-jala, gdé szo nyej nej szamo lámpe, nego i ocsi gúcsale. Miklós nyidva je ózudalécs glédao i húdi pogléd metao na Sándora.

ménsi pa na Dervarics Sándora koulaj z-Zenkouvec, kí ga je z-Hodoscsek Mihályom — vszákoga z-csveterjov pelao. Poznanovszkiva szta, ár szta ménsiva, na edni koulaj bilá. Po zvoné, stero szo zse tak zselno csakali tej vrejli gmajnarje, szo jáko z-velikov ouszvetnosztjov prisli, stero li táksi navdüseni lüdjé szo szpodobni doprineszti, stero vadlúványa szvojega vönepovejdana lübéznoszt pobüdjáva i zsasziga. Csi je glih trdi mraz bio, je ji nej zasztavo; mláde devojke, bodonszke fare lepou cvetécse rouzsice, vrejli mater vrejle cséri i mladénci szo sze nej sztrahsili mrazi, ár je je zsario ogen vu nyih nedúzsni szrdcáj gorécsi, steroga nejtila lübézen vere. Prisle szo, da obvencajo i domou szprevodijo té dráge, dávno csákane goszté. Pred zvoné szo prisli zvön Siftár Mihálya (Sztrükovec) gmajnszkoga glavnoga kurátora i vecs vrejli gmajnarov, pod Hodoscsek Lajos ogengaszilcov zapovednika (Zenkouvci) vodsztvom zenkovszki ogengaszilci z-banderiumom kakti: dvá Roudi Ferenca i Lajos, dvá Hodoscsek Ferenca, Obál Károly, Siftár Kálmán i Ivan, Loncsár István, Szapács Filip, Vrecsics István Zenkouvec, Mikola Lajos, Cár Ferenc z-Bodonec i Benkics Sándor z-Vadarec, vsze vküp 15 konyenikov lepou opletenimi lasztnimi jahanci, steri szo szprevejdno popleszávali, tak da bi nevolna máhra tüdi prerazmila na szebi sedécsgea vértó szrdcá veliko radoszt. Prislo je

eden sereg biciklistov, kí szo pred konyenikmi navláki gev dili na szvoji dvopotácsni jahancaj, na drdrancaj. Prisla je Zenkovszka ogengaszilcov i sztrükovszka banda, stero szo premenývajoucs píhale poutnico (indulót) potúvajoucsim bruncsenim gosztom.

Pred napoutvzétjem szo zvoné i szebé z-konyi, z-kouli, z-goszlarimi doj dáli vzéti, stero delo je jáko lejpe znamenitoszti, ár de késznomi pokolejnyi kázalo té znameniti i ouszvetni csin. Okouli dvej vöri popoldnévi sze je na pout vzéo té lejpi szprévod, med bande navdüsenim poutnice igranyem. Nájnaprej biciklistje, za nyimi konyenicje, za konyenikmi szta z-csveterjouv pelaniva na dvouji kólaj od deklin verosztvajoucs bodonszkiva, za tema pa Poznanovszkiva zvoná, za nyima dvej bandi i cejli sereg lüdi, kí szo je szprevájat prisli. Zse v-Szoboti je je velika vnozina csüdúvajoucs glédala, ka pa escse po oni vesznicaaj, po steri szo prejk pelani kakti: Vu Vescsici, Csrnelavci, Polani, Predanovci, Brezovci, Lömerji, Púzsevci i Zenkouvci. Bande szo sze veszélo nabüdjávajoucs glászile, lüdjé szo je povszéd navdüseno csüdúvajoucs glédali i radúvali sze. Taksega odicsenoga szprevájanya szo edni zvonouvje escse nej meli i niti ga je tüdi nej bilou v-nasoj szlovenszkoj zemli.

Bodonszki vucsitel Vukán Kálmán szo z-decouv i vnogo lüdmí do Lömerszkoga határa

Do dvá sztolara vüh je tüdi prisao glász, ka sze tiva mládiva lübita. I nasztánola je velika zburjava! Berkes Mihály sze je nad tém sztrahsno razszrdo. Kak szmej tá deklina na nyegovo glavou táksi spot prineszti? Nyegovoga nájkésega nepriátela sziná lübiti! Trdno nyej prepovej, ka sze vecs niti naj nezglédne na nyega, ár kak je tóu szvéto, ka je nyemi Berkes Mihály imé, vkraj jo pozsené i z-vszegea jusa vözapré.

Vég Márton je nej meo segé doszta gücsati, li narejtcí je zmúvo edno, edno, rejcs, ali tá je nameszti bíla. Zdá je tüdi szamo telko pravo szinej:

Ti Sándor! Bóg te vari, ka bi vecs za tóu deklinov hodo, ár ti vözobrném nogé!

Szamo, ka je z-zapovedjov doszta mogócse doprineszti, li szamo szrdc lübézni je nemogócse znyóvly ravnati. Né je tóu tak lehkó slo, kak szta szí tóu teva dvá, vu velíkoj szrditoszti bodócsiva mestra vu szvoji sztári szrdcáj i glaváj obcsútíla i vözbrodila. Tóu je nemogócse mladézni prepovedati, naj edem z-drügim negucsi, ali sto bi bio mogócsí szrdcá ob-

csüténje na znyóvro djáti i nyega zdühávanye zasztáviti? Sándor i Katika szta, etak eden od toga ovoga odlocseniva, edno obcsútíla i vcsászí sze nyima je tüdi ponüdila prilika, ka szta sze vidila, csi indri nej, po nedelaj vu cérkvi, za steroga volo je vszáki szebi velko na óvcsi metanye csinio záto, ka szta sze nej poboznoszti, nego li edem toga drügoga glédanyi prejk dalá. Ali tak szta obcsútíla, ka nyima i moltev bole szpádne, csi eden drügoga vidita.

Zse szo globoko v-zími bíli, prisao je fassenek i od nisternoga pára gosztúvanya sze je célla vilica veszelíla.

Ednók sze je razsírilo po vészi, ka je Cséri Miklós szebi zarócsó Berkes Katicó. Bogme je tak bílót! Berkes Mihály je z-zadovolnosztjov vönazvejszto, ka z-radoszti prime gori Cséri Miklósa prošnyo, stero je hízsi i familii nyegovoj na postenyé i z-dobrov düsevnosztjov dá szvojo csér nyemi za zšeno. K-steromi je zšena zadovolno prilozšila:

Tak je, düsa moja, tak! tóu je bozša vola..

pred nyé prisli. Goszp. Dühovník Siftár Károly i vise stíri jezero lúdi szo je pa pri sztrúkovszkoj souli csakali. Nouviva zvoná szta v Sztrúkovce pridouce zdaj zse vu szvojo gmajno, med szvoje sziní prisla. Nájprvle szta sze tak Sztrúkovcsarom naklonila notri, kakti Bodonszke fare nájprémocsnejsim vernikom. — Sztrúkovcsarje szo z-gmajnov níkse málo neprerazmejnýe meli, v-sterom szo sze prvle, kak szo zvonouvje tá prisli kak sze tou razmeti, csedni lúdi dosztája, vréd szpraviti. Kak bi nej! Vejm razmeti cslovek, csi nepriátel k-nyemi pride, nyemi dejszno ponúdi, nej pa csi etaksi lübléni gosztjé poszrecsijo edno vész z-szvojim preglédanyem. Rávno Sztrúkovcsarje nebi naisli pre-razmejnýa pouti, kí szo od nígda mao verevrejli gmajnarje i eden te naj krepši szteber bíli Bodonszke fare? Kí szo szlovenszkoj zemli ednoga Kúzmicsa dáli — z-steri krila je telko zevcseni mouzsov dáno zse nasoj krajini? Vere lübézen rókou podá escse i nepriátel, nej pa ka bi jo szam szebi, szvojoj materi — gmajni nebi ponúdo. — *Tak je tou v-rédi!* — Vu vküpdzrsányi i prerazmejnýi je moucs! Tak zádoszta nepriátelov mámo! Zakaj bi sze escse med szebov pernyali? Podveznimo pokrív na tou, stero je líki edna teska szenya tézsila szrdcá nasa, stera je preci minoula, kak szmo sze zbúdili Lehko je rávno nej isztina bíla?! . . .

Goszpón dühovník szo zvoné pozdravili

i vu iméni gmajne préjali, po krátkoj molitvi, govorejnýi i szpejvanyi szo sze pá genoli i pelali je prouti onomi visnómi brejgi, gde je nyuv „Trdi grád“ csáka. Od Sztrúkovce je je zdaj zse cejla gmajna szprevájala prejk po Zenkovszkoj vészí, stera je telko konyenikov vöposztávila, kí szo tak lepou obszeli brezí szedla i gezdili, líki vöprebráni huszárje. V-vecs mejsztaj szo kincse vráta (diadal kapu) bílá goriposztávlena ober ceszté. Keszno vecsér je bio zse, gda szo je k-cérkvi pripelali na ono pozdignýeno meszto, odkud do oni cejloj mör-sztoj dolini doneli i nyih míli glász de sze od stajarszki bregouv nazáj odebíhajoucs, kak ná-glász glászto etoj nasoj lejpoj revenszkoj krajini od Radgonye do szpoudnye Lendave i gori do Gráda brezsícsnoj krajini. — Bodonszka cérkev v-tak szrecsnom meszti sztojí, odkud sze náj jaksí zgléd kázse v-cejloj nasoj szlovenszkoj krajini . . .

Csí szí premislávám od té vugodne ná-gibnoszti, ka nasi vrejli evangelicsanje z-kak navdüsenim tálom szprávajó domou té düsevne kincse i telko aldújejo na verszka dugoványa, — morem vadlüvati, ka je tou nezgovorna velika verelübéznost, ka sze dúh ocsákov ponávla vu szinouv i vnúkov szrdcáj i kém bole sze sztiszkávamo, témbóle szmo nábrszni, ocelni, zsilavi. V-ougnýi sze scsíszti zláto, — v-szkúsávanyí sze vardenemo i szproba nasa sztálnoszt. —

Ali nej je mogla dale pridti ka, ka je Bozsa vola. Níkak nebi vúpala mozkej prouti povedati! Ali szírónta Katika, oná sze je presztráhsila, rejcs nyej je zabejgnola, blejdo, drgetajoucs je posz-lúhsala ocsé szmicajoucs recsí; níka jo je trnok peklo na szrdci i davilo gutane. Bejzala bi rada, ali ednoga sztopája je nejmogla vcsiniti, pred ocsó je stéla pokleknoti, ali csi sze nyemi je v-ocsí zglédnola — *tou je cstejla zanyih: neprobaj!* Tesko bár, sze je dönok gori odprávilá i tak kak sztrejla, je v-zádnyo hížo odbejzala i britko sze zácsala jökati, Mati je dvakrát za nyóv bejzala jo tróvstat. Ali vsze je zaman bílou! Nasztrejajoucsse szószedice szo escse ob 11 vöri csüle, ka dokecs sze v-prédnyí presztoraj veszelijo, v-ti zádnyí níkak britko jökese. Ednók hejnya veszeljá glász, prosnícke odhájajo, Berkes Mihály veszelécs ide iszkat szkrito csér. Jocsécsó je jo naisao, i komaj je dobro zányé rejcs.

— No ka ti jeszte? Jeli je pa nej vrli junák Cséri Miklos? No? I povleg toga, kak bogat! Dobro de ti pri nyem, níkse szkrbí

nebos mejla. *Tou je bogme za tébe velka szrecca!*

Katika je nebatrivno odgovorila:

— Bole tak povejte lübléni ocsa, ka je velka neszrecca. Jasz nemam rada Cséri Miklósa.

— *Tou je to nájménye!* vej sze zse vküp privádita.

— Naveke neszrečna bodem!

— Níka neprorokúj! Jasz li tvójo dobro to glédám, stero tí zdaj escse zapopádnoti nemres, ár szí escse dejte. Ali blagoszlávlala bos me szledi!

— Nemrem vász zaklinyati, ár szte mi ocsa!

Berkes Mihályi je zavrelo.

Dobro znam, odkud píse veter. Vég Sándor gucsi z-tébe. *Tou ti povém, ka z-míszli püsztí toga a*

— Ocsa! szamo ga neospotávajte!

— Toga bojdikaj, nícsesztnoga falota?

Na *tou* sze je pá povóvden szkúz pobúdíla vu Katike ocsáj. Berkes Mihály je obzálávao

Te csrvívi szád pred vrejmenom doli szpádne i nepride k-haszki, te zdrav sze dozori i prineszê haszek. Dokecs de etaksa verelübézen ládala med verníkmi sze ne trbej bojati, ka bi Krisztus v-pangrót prisao. V-pangrót szo steli porinoti vero kommunistje — doj szo steli sztirati Krisztusa i Antikrisztusa Bogá zsnjegovoga trou-nusa — zatájili szo steli posztaviti nanebeszki trounus . . . Oh nej tak! . . . Kama je stoj nej valón, tá sze nepriprávi. Verni szinouvje nedopüsz-tijo, ka bi nyihovi dús goszpoud v-pangrót prisao!

Pri domou prihájanya zvonouv prílikí zse naprej vídim z-mojimi dühovnini ocsmi, kak do té nedúzsne deklíne i mladénci vu szvojoj késznoj sztarosztí navdüseno pripovedá- vali i búdíli na vere vrejloszt szvoje vnúke, gda do nyim pripovedávali zvonouv domou szpre vájanye, kí do je lübeznívó poszlúhsali i vu szrdcáj sze navdüsavali i krepili vu szvojoj szvétoj veri. Vszákoga csloveka szv. dúzsnoszt je vu odvejtek szvoj vere lübeznoszt notri vce- piti, tou sze pa nájlezsej tak zgodi, csi pred- mladéznov nasov vero potrdjavajoucse prigode i ocsákov vere vrejloszt za naszledüvajoucso példo pokázsemo na tou szo pa matere i náimre sztäre matere náj pripravneje, steri vszákó lübeznívó rejcs te mladicek v-szrdci obarje.

Zvonouv domou szprávlanye szem pouleg moje moucsi i znánya, kak mi je naznanyenyo bilou, csi bár szlabo — doli szpíszao. Csi je

kaj nepopolnoga, tou szem nej jasz krív i od- püsztejnje proszim. — Odposzsvetsüvanya, stero 27. januára bode, naj popolnejsi pízátel odprávi.

Fliszár János.

Zvonouv poszsvetsüvanye.

Szobotska evang. gíajnja szi je z-verníkov vrejlosztí i aldüvanya gotovnosztí meszto rekvi- rejraniva zvoná dvá drügiva szprávila i z-lejáti dáta v-Grátzi' vu Szabojovoj zlejárnici, steri szo jan. 13. dnéva jáko ouszvetno gori poszsvetseni i prejkdáni szvojemí pozványi. Cérkvi znotrejsnyi táł szo deklíne précímbno okínsale z-rouzsami i z- gyalicsovim vejem. Pred cérkevím presztorom szo kíncsne vráta bílé goriposztávlene i z-gyalic- scouvjem osznájzsene, pri farofo sztejni z-dészek predganca posztávlene gori i zelénim opletena, z-steré szo goszp. Luthár predgali onoj vnozsíni, stera je v cérkvi nej dobila meszta i steri je dvakratteliko bílou, kak pa kí szo v-cérkvi meszto doubíli. Cejli presztor cérkveni je líki eden lübléni püngrad glédao vö. V-tom szta szi szvoj táł vö- vzelá gíajnje agiliski inspektor Vezér Géza i Perkics pénztáros. Dika nyima bojdi! Cérkev sze je nabito napunila, vönej vise trí jezero lüdi sze sztiszká- valo brezi rázlocska vere i vadlüványa escse i z- tí nájdalésnyi veszníc Prekmurja. Po hymnusa szpejvanya dokoncsétki szo Kovács Stefan sinyour

náturnoszt, k-cséri je szfópo i krotko jo zácsa gladiti:

— Ne jöncsi sze, moj golóbb! Vis Junák je vsze ednáki, eden táksi kak ov. Glavno je vrejdnoszt!

— Neszrecsna vrejdnoszt! — gecsi deklína.

— Tok je tüdi vszeedno. Cséri Miklósa zšena bodes i fertig.

Katica na tíhoma sepecse:

— Sto zná?

— Jasz znam i právim! — odgovori ocsa i csemerno odíde.

Ona je doj poklekíola i proti nébi zdig- novsa ocsi med kucanyem etak zdühávála: — Ocsa moj! Bóg moj! Daj meni mocsno szrd- cé! — I gda je veszéla nóta v-prví presztoraj hížse obnejmíla, tam odzajaj je csüta szvéta pe- szem, líki túžsne grlice zšalosztna peszem:

(Nouta: Jezusa neodpüsztim — 218 p.)

Bóg moje zvelicsanye!
Tí szi mi nájvéksa radoszt;
Li v-tebi mam vüpanye,
Gda me téží britka zšaloszt;
Csi me vezš szvejt osztávi,
Tí szi mi ocsa právi!

(Nadaljavanye príde.)

Zakaj podpéram i širim „Düsevni Liszt“?

Ár je vu vezdášnyem cajti tou jedíni lísz, steri evangelicsanszke verníke opúti, krepí i dalésnye vere brate blüzi k-en ovomi szprávlá!

Ár podpéranje i razsirjavanye toga líszta je vszákoga csloveka, steri szvojo cérkév lübi, dúzsnoszt i prilozsnoszt!

Ár je tou nas lísz i nyega podpéranje od drügoga nemremo csakati!

z-pomocsjouv Siftár Károlya bodonszkoga i Heiner Géza hodoskogá farara pred oltárom sztojécsi med prilicsnov predgov i molítvi, zvoné goriposzvétili i prejk dáli pozványi szvojemi, gda szo sze i oni na té szinyoura recsí: „*csűjmo zdaj zse nyih mili glász,*“ zglászili. Na brunčeni, v-lejpoj »c« akkordi donécsi glász, sze je vnozšini povouden szkúz zbudíla z-ocsi nyéni; nej je csüdo! Dávno szmo csüli z-trejmi zvonámi zvoniti! Szledi szo Siftár Károly bodonszki vu szlovenszkom, Heiner Géza vu vogrškem jeziki, Luthár Ádám püconszki dühovnik zvoná cérkvi bodoucsim vernikom z-velkov dühovnov pozdignyenosztjov i poszlüsávcov navdüšenim poszlühsanyem predgali. V-cérkvi szo deklina i mladénci pripravne peszmi lepou vküpglaszno, szrdcé gíbijoucsov obsütnosztjov popejvali. Vönej je sztrükovszke igre khorus po szvojój zse dobro poznanoj prilicsnoj znanosztí mlo igrao lejpe cérkvene melodie i szprevájao verníkov vnozšine navdüšeno popejvanye. Z-vönepovejdanov nászladnosztjov je vküp stimalo trompöt mlo, szrdcé gíbijoucsse donejnye z vecs sztotinimi navdüšeno szpejvajoucsimi verníkmi. Hvála visnyemi Bougi, vsze je brezi vsze dissonáncie pretéklo doli. Vrejmem je zadoszta pripravno bilou.

Velki i znameniti déa je bio tou vu szobotskoj eváng. gmajni i nepozábieni osztáne pred vszejmi, kí szo priliko meli v-tom tál vzéti. Po poldnévi je na csészti oni kí szo poszvetsüvanya aktus odprávilali, banket bio drzsáni v-Dobrajovoj ostaríji, v-sterom je tak szobotsko, kak zvénesnye obsinsztvo v-lejpom racšini tál vzelou, na sterom sze je doszta lejpi, z-szrdca zhájajoucsi pozdrávov glászilo. Vezér Géza gmajnszki inspektor je z-lejpimi z-szrdcá zhájajoucsi toplimi recsími pozdravo goszté, Kovács Stevan sinyor zsnjegovim návadnim prebránim govorejnyem je sinyorie dvá noviva delavca pozdravo: Benkó Józsefa i Vezér Gézo inspektora, na nyidva delo Bo'zi blagoszlov proszécši, na stere lübezníve recsí je Benkó József sinyorszki inspektor dao navdüšenoszt zbudécsi govor, z-steroga szo šze vszi ogvüsalí, ka je noví inspektor nej szamo pri deli namesztí mou'z nego i odlicšni govornik tüdi, kí szvoje míszli v-krátke, neiszkanie lejpe recsí, zná oblejcsí i razmeto pred poszlühsávce ponüidítí. Oumurno je pokazao na on násztaj, ka na cérkevno düsevnom presztori li tak bode nase i gmajnszko delo száda rodno i blagoszlovno, csi sze verníkov vno'zina z-vüpoznosztjov, navdüšeno vküp zdrü'zi i z-ednov míszeljov ino eden vu drügom nedvojécs, edno

razmiti sze bode pascšila. Siftár Károly bodonszki dühovnik je szdcé obhodnim govorejnyem pozdravo 'zenszko ev. drü'ztvo, stero zaisztino na szvojega cérkevnoга pozványa viszikosztí, kakti, verszkoga obsütejnya, zbudjávanyi, cérkevni oupravíc szpunyávanyi, dühovnoga 'zitka osznávlanyi i gájenyi sztojí i dela vrejlo vu goricaj goszpodnovi i lejpo példo ká'ze tim drügim gmajnam priszpodobnim drüštvam i vrejlim gmajnaricam.

Po poldnévi ob 5 vöri sze je zacsnolo zvonov poszvetsüvanya ouszvetka nájszveklejši tál po 'zenszkom drü'ztvi dr'záno verszko naprejdávanye v-Dittrikovom mozii. K-tomi naprejdávanyi sze je tak veliko interessíranje szkázalo, ka szo kárte za vsztop pred trejmi, stírami dnévimi 'ze vsze szfalile i za bláj'zenoga sze je dr'zao on, kí je tákso dobiti szrečen bio. Toga verszkoga naprejdávanya redovék, program je bio:

1. Szprotolejtje (Fliszár Ida, Sável Ilonka, Hoyer Linka i Bözsi, Györi Ilonka, Hartmann Irénke, Horváth Irma, Kardos Gabi, Norcsics Karolina, Leposa Karvlin, Rituper Juliska, Császár Mariska, Jónás Erzsí, Ruzsa Eszter, Ciffrák Ágnes i Schök Lujza goszpodicsin táljemányem, stero szo zisztinom 'zitka cvetécsse szprotolejtje.) 2. Peszem: Trdi grád popejvani po ev. dalárdi, Háleluja i Na lipci. 3. Quarteh: naprej szo dále pod dr. Skerlák goszpon fiskálisa vodsztvom orkesztra kotrige. 4. Kovács Anna goszp. na zongori: Andreant. 5. Choral peszmi, szpejvane po püconszkoj dalárdi. 6. G. Luthár Ádám püconszki dühovnik »Od radosztí« naprejdánye. 7. Duett z-violinom (na gosz-laj) po goszp. dr. Skrláki z-tüváršom. 8. Deklamácia: Zvoná glász naprejdáni po Titán Károlyi bancsnom csesztniki. 9. 'Zenszkoga drüštva Symbolum: (Ruzsa Ferencné, Györi Margit, Gorcšán Ida i Plöchl Aranka).

Naprejdánye vszáki punktom je globoko obhodo vu velikom racšini vküp szprávlene poszlühsávce, ali nájbole nepozábieni osztáne 'zívi obrázk podob (élökép) kejp, steroga szo kak novino vszi z-velkov nálezšnosztjov i csüdüvajoucs glédali na teliko, da je poszlühsávce kakti zocsáro, obajao. Ka je té verszki vecsér szvojemi csákanyi zadoszta vcsino sze i z-toga vídi, ka sze i ljubljanszke novine jáko toplo szpomenéjo tak 'znyega, kak poprejz z-cejloga poszvetsüvanya ouszvetka. Ete nase novine tüdi za dú'znoszt szvojo dr'zijo sze z-toga ouszvetka szpomenouti i zahválnoszt dati 'zenszkomi drüštvi i nyega agiliskoj predszedníkojci goszpej dr. Sömenojci. Proszimo bo'zi

blagoszlov 'zenszkoga drůstva trůda nepoznajo-
ucse vsze kotrige. Da i nadale odprávlajo bozsega
országa králesztva razsürjávanya szvéto delo.

Ali nej szamo jákosztni názhaj je meo té
po 'zenskom drůstvi dr'záni verszki vecsér, nego
zadoszta lejpi dohotek je prineszao, blůzi 14.000
kor. csísztoga haszka, z-steroga je dáno na diacski
dom 6000 kor. ti ovi pa szledi sze tüdi na dobro-
cilna szpráviscsa bodo nücali pouleg zselejnya
pravil i prílik.

Dika boj vszém, kí szo tou delo tak lepou
vö doprineszli, kí szo sze trůdili, kakti naprej-
hodécsi gmajne ravnitelje; díka boj vszém gmaj-
narom i nyihovoj áldovogotovnoszti, Amerikan-
szkim pomocsnikom nasim, kí szo na té cíl darü-
vali, kelko je szkorön eden zvon kostao: díka
vu gmajne krfli bodoucsemi zsenszkomi drůzstvi,
vrejlim gmajnaricam, stere szo zacsnole nájprve
na zvoné dári aldüvati i stereo szo na dokoncsa-
nye korouno polozsile, da szo z neobtrůdjenov
szkrbnosztojv lejpi ouszvetek narédile, naj té
szpoumenka dén sze tak lepou dokoncsa.

Szrdcsna hvála vszém, kí szo sze k-nam
pridrůzsili i v-nasoj radoszti tál vzéli i nyou po-
visávati gotovi bíli. Hvála ogengaszilcom, kí szo
na csúvanya rédnoszti z-tak velkim podányem
gotovi bíli naszlůzsbo bidti i tezszo szvoje poz-
ványe dönok dokonca z-nepomenkanov vrejloszt-
jov szpunyávati.

F. J.

Zvoná glász.

Deklamálivao na Szobotskoga zsenszkoga drůstva vecséri
Titán Károly.

V-míszli vtönyen szedim vu tíhom vecséri,
Gda vszáki líszt viszi na vejki vu méri,
Na ednook sze liki edna szladka szenya
Zacsűje glász zvoná, od vszákoga kraja.

Doní brní lepou, szladko ga poszlůhsam,
Kelko túzsni glászov donécs, zunécs szlihsam;
Objoucse szvejta mantro, grejhov teskouco,
Stero vnougi nikak zarazmiti nescso.

Doní on placno vu ono grehsno meszto,
Gde vnejmar zaprávlajo, tak nepremísleno;
Glászi sze on v-hűto, gde je szziromastvo,
Gde prebáva mantra i szzirotinsztvo.

Doní na obloke v-précimbno palacso,
Vu stereo prebáva veliko bogásztvo

I dönok neláda vu nyih zadovolnoszt,
Ár nescsejo znati, ka je ta pobozsnoszti.

Notri cinka on vu ti zmozsní presztore,
Gde sze oká szvetloszt od líscsa potere,
Odkud nevidijo mantre szükesino,
Zsivéjo tak lűsno, vsze májo obilno.

Nakloni sze moudromi, nevervanomi,
Kí sze vűpa v-szebi: brodi, rova, míszli;
Sto prouti modrűje szvojoj dűsnojvejszti;
I na skodo jeszte szebi ino szvejti.

V-dvojnoszti bodoucsmi sze glászi on tüdi,
Doní nyim od trousta vecsne szmilenoszti;
Te vcagajoucse vcsi na vrejlo molejnje,
Te nezadovolne na mirno trplejnje.

Glászi sze on na vsze kraje, vu vsze hizse,
Ali v-kelki mesztať szo dveri zaprejte!
— Oh da bi razmeli glász nyegov donécsi,
Z-kelkim bi bio národ na szvejti szrecsnejsi!

Glászi sze zvon szvéti — glászi sze po szvejti —
Donécsi vu hűte, v-palacse nazvejszti,
Objoucsi toga szvejta grehov teskoucse
Náides i dűse, tebé poszlůhsajoucse!

* * *

Glászi sze míli zvon, tí nébe lűbézen,
Razvédri z-glászom szvojim doul ete túzsen:
Razvédri nam nébo, prineszi vedrino!
Z-glászom tvojim nász vsze vjedínaj vu tebi,
Ednook nász szprevodi — sziní tvoje k-szebi,
Tá gori v-nebésza v-vecsno domovino!

Daj szlihsati tvoj glász: lűbézen donécsa,
Obűdi, poszvėti dom, sztáliscsa nasa.
Posli szvoj míli glász vu národov szrdcé;
Prepravi zsnjih plemenov grehsno odűrnoszť,
Da prebáva vu nyih ta práva razmetoszť,
Národov zsivoucsi té mile materé.

Nezbívanye vtihšaj, kmicsen mrák prepravi,
Miroven sztáneť nam — miroven dom szpravi.
Hodi tí z-nébe k-nam, glász mílo donécsi!
Vjedínaj nam mocsi v-dom'vine lűbézni,
Za nyou sze szkrbeti, za nyou aldüvati
Vari jo, szvéti, glász vu szrdcáj gorécsi!

* * *

Naj obcsűti tvoj glász moje túzsno szrdce,
Navcsi je szpoznati vekvecsne pravice;
Dokecs te zarazmim, csi glih mam trplejnje,
Nebode mi tak zsmetno nyih prenosejnje!

Fliszár János

Naznánye dámo postúvanim cstitelom, ka je zdá 'ze Prekmurska Tiskárna szprávilá one litere, (črke) stere nasega jezika pravpísz tak 'zelej i nede ji trbelo z-drúgimi namesztiti, stere tak na razmênye, kak nasega lêpoga jezika donênye gledôcs szo diszonancio prineszle; té szo te naszedüvájôcse:

â, (csti: aj) ê, (csti: ej)

ô, (csti: ou) û, (csti: uj)

zs, = 'z; „j“ i „u“

pomocsni glászi sze májo celô navláki, da sze komaj csúje, pravít!

Rázloczni máli glászi.

Vu »Novin« trétjój numeri, pod podpiszkom Horvát József martyanzkoga goszp. plébánusa sze prôti Düsevnomi Liszti píse: 1. *Ka bi té liszt mogao bidti táksi, naj bi evangelicsanzke düse vszigidár bole szpodobne bilé kszvétomi návuki Jezusovoga evangelioma.* 2. Ka sze je té liszt z-szvojege pozványa szpozábo i dela razdor sinfa, côniva sze, politizejra i neisztine píse. 3. Ka martyanzske soule vodsztvo potváreja i med katholicsanci i evangelicsanci nemir si i, steri je tak lejpi bio. 4. Píse ka szo placšila na soulo i na solnino (tandij) nej navrgli vö i nej pobérali i zezáva sze na Vezérovo deklino, od stere je niscse nej placšüvao. 4. Podpízani szam vodim solszke racšúne, z-steri sze vídi, ka je ni eden evangelicsánec ni krajcara nej plácsao na tou soulo i jasz vu míri zšivém z-evangelicsanci, szamo bránim szvoje cêrkvi pravice, kak je naj bráni D. L. tüdi, ali neisztine naj nepíse. — Na té szpísz nej szamo za dúznsoszt drzsimo odgovor dati, nego tüdi záto, ár za postenyé drzsimo na náklon »Boug dáj« povedati i goszp. plébánusa trdítvi preszvejtití z-zšivím, nem-racsnim poszvejtom. Porédi dámo odgovor: 1. Kaksi náj bode „Düsevni Liszt“ na tou gledoucs mí goszp. plébánusa nemo tanácsa proszili, on szpunityáva szvojo verszko dúznsoszt i drzši sze evangelioma Krisztusovoga, ár je na nyega fundament posztávleni i rávno je záto velka szpica vu ocsáj oni, ki bi radi bili, csi bi ga nebi bilou.

Ka je od martyanzske soule píszaó, je nej sinfanye cônanye i tém menyé politizejryne. *Ka je píszaó?* Tou, ka szo nej dopúsztili v-tisztoj souli vcsiti evang. vucsenike vere návuka. Tou je isztina, ár sze evangelicsanzska deca dnesz dén vu veskoj hizsi vcsí vere návuk. Sto tak csiní med kath. i evgmi razdor? *Ki sze touzsi*, ka nedopúsztitjo tam vcsiti, vere návuka, ali pa sto je nej dopúszto? Stero je neisztina? 2. Ka szte dácsó proszili, tou szvedocsijo: Szlavic Stevaa richtar, Pintarics Jozsef i Horvát István. Ka szte jo steli meti i tej szo hoditi pred glavársztvo obrambo proszit proti nepravicsnómi vönametávanyi, gde szo on zsalosztén odgovor dóubili, od steroga je »D. L.« píszaó. Tej szo pri glavársztvi vö naznánili, ka csi de soula veska, te plácsajo, ali csi verszka osztáne, te neplácsajo. Na té odgovor je dácsa nazáj pocécana. Jeli je tou politizejryne? ali cônivanye? 3. Ka bi solnîne (tandij) nej proszili, tou ev. sztarisje nezselejo i tüdi szo jo plácsali i plácsajo jo tüdi, no csi bi tou, da sze vucsitel z-drzsávne sztráni placšúje, nej duzšni bili placšüvati. Ali záto jo brezi gucsa plácsajo. Prouti tomi je D. L. edne litere nej píszaó. Na Vezéra zezávanye je nej szrecsno i jáko dalecs od isztine. On je plácsao od szvoje cšéri i plácsa od pri szebi bodoucsega szirotnoga Lipai pojbičsa, tou Vezér Géza szam vadlúje. Rávno tak szo plácsali vszigidár ovi drúgi tüdi, ki szo tá posilali deco. Na eto 1923/24. leto je escse niscse nej proszo solnîne, geto szo ta ova lejta do etaksega hípa szplácsati mogli. Csi je nej v-racsún vzéta, tou je vase delo i vasi racšúnov szpelávanye. Proszím razlozšte nam, stero je tü neisztina ali counivanye. 4) Nadale tou písejo, ka evangelicsanci necštéjo radi Düsevnoega Liszta. No goszp. plébánus za tou sze ví nesztarajte, nihájte tou na evangelicsance. Kakšté bi ví radi bili naj ga necštéjo, do ga záto csteli. 5. Na szlejdnye písete, ka szte vu lejpom míri zšiveli z-evangelicsanci! Rávno záto je skoda bilou té mir zdranfati, nej szamo zdaj z-tém vesenyom verenávuka, nego zse doszta prvle, da szte nej dopúsztili evangelicsancom dati vözvóniti, stero szo pred vami bodoucsi plébánusje vtajiti niti nej miszlili. Porácsate escse, ka naj D. L. bráni szvoje cêrkvi pravice i dönok, da tou csiní, právite, ka nemir rédi. — Hja! tü sze vídi ka, ka je csúki zorja, tou je goloubi vecsér. Ka je etomi dén, ovomi je nous. Bilou je, escse nej dávno i pá bode i nej je dalecs vrejmen, ka te sze i ví sztarali za vase, kak sze i mí sztaramo za nase

verszke solé. „De már akkor késő lesz!“ Na szlejdnye nyim pa goszp. plévánus, naj nyim nede prouti, szamo telko mam praviti, ka sze jáko csüdűjem, ka pod edem táksi szpísz, steri sze nate-liko protivi z-pravicov, edea düsevni pasztér szvoje imé podpíse, ali je pa tou priblizsávanye k-Krisztusovomi evangeliomi?

Zvonôv poszvetsávanye v Bodonci.

Trdo mrzeo, ali ovak prevecs vugoden dén je bic januára 27-ga. Szunce je od ráne ütře do késznoga vecséra küsüvalo z szvojimi bliscsécimi tráki zmrzsnyeno zemlô. Goszpôd díke je pregledno szvoje lüdsztvo, stero sze je pripravilo na té dén tam na vizikoj gori Bôgi szvétek szveti. Vrêdno je tüdi bilô na etakso Bozso dobrôto tiszto lüdsztvo, steromi je zarécsa vere vrêloszt vu trdoj zími itak takso môcs i volô dála, ka szo në szamo cérkev i presztor pred nyôv, nego zse od Zenkovec mao do obri Bodonec pelajécso ceszto tüdi vu dívno lepoto oblekli i posztavili. Kak drndrá znami nasega lübnoga sinyorije inspektora zmoszen autobus (g. inspektor szo tak prijaznivi bilí prôti Bodonszkoj fari, ka szo na szvoj autobus vzéli g. sinyora i püconszkoga dühovnika i z-tem fari 2 foringí prisparali), po céloj pôti szo z-töv veszélöv vrêlosztjov szrecsávamo. Verníkov edna csupora za drúgov szo hiti prôti Bodoncam. Od Zenkovec mao edna precimbna oküncsana vráta za drúgimi szo goriposztávlena; vszevküper edno 20 je ji moglo bidti — naj vecs pred — i okôli cérkvi; na nyí szami prebráni, z-peszmeni — i szoltárszki kníg vzéti govori sze dájo csteti. — Vrêdni szo, naj je poszebno imenüjemo, steri szo sze teliko trdili, naj z-vünesnye sztráni tüdi vsze primerno bode k-tomi szvétki. Pôut od Zenkovec do Bodonec szo Zenkovcsarje osznájzili. Oni szo posztavili gori pred cerkvov altár tüdi! Vadarszka i Bodonszka mladézen je oküncsala ceszto po Bodonci, — presztor pred cerkvov pa Beznovszki, Motovilszki i Vadarszki mladénci i devojke. K-tomi oküncsanyi potreben vez material szo z-szvoje lasztne zsebke küpili. — K-poszvetsávanyi Zenkovszki ogengasilci z-bandov idejo na réd goridrsávanye. Z-gornyi obcsin mladézen sze tüdi z-bandov priblizsáva. Mozsárov dügnyanje na vecs sztráni szvétesnyo radoszt escse tüdi povéksáva. — Med tém nász autobus zse do farofa pripela. Tü Siftár Károly dühovnik vu fare iméni z-lübeznivimi pozdrávlajôcsimi recsmi

goriprimejo g. sinyora i sinyorije inspektora, goszp. Benko Józsefa. Po krátkom pocsínki sze zacsne bozsa szlüzsbá. Dühovnicke za, vu bëli gvant oblecsenimi, devôkami pred cérkev idejo. Pred törmom sztojíta növiva zvoná. Eden 860 kg, drúgi 402 kg. zmécse. Tü je gori posztávleni, naglédati sze ga nemogócse, lépi oltár! Gmajnszki pevski khorus pod vodsztvom Vukán Kálmán kántora zacsne genlivo popevati: „Kak bi nehválo goszpodna!“ Sinyôr med lépim govorom prêkdájo növiva zvoná nyidva zrendlüvanyi. Potom je Sztrükovszki igrekhorus lépe khorále igrao, vnozsiná verníkov szo je pa pascsila vu cérkev, stera je z-szamimi bëlimi korinami bogato oküncsana i z-metékom vez prepletera bila. Vu cérkvi szo obcsinszke i khorusne peszmi popévane. Luthár Ádám püconszki i donányi dühovnik szta pa szvétesnye predge drzsala. Po dokoncsétki bozse szlüzsbé je offertorium pobérani na prêkm. s. podpornico. Potom szo zvonôvje gorivlecseni i na meszto szprávleni ino za pár vör szmo zse posztlühsali nyihove mílo donécse gláse, z-sterimi szo náj-obprvim objôkali cvéjt gmajne, steri je za cajta bojne, na vékse vu tihinszkom, vu práh szpokapao. — Fara je dobíla na zvoné z-Amerike 171 dolár pomôcsi i telko vrêjdoszti szo dühovnik tüdi domá vküperszpravili z-lübézni dárov, escse potrebna suma je pa zvonametávanya prísala notri. — Bodonszka fara je po vnôgom nevolivanyi prísala do toga szv. radoszti szvétká! Nyé dühovnik szí je dosztóno léko gorizdêno vu szvojoj predgi: „Notri do tega mao li Bozsa míloscsa nam je bila na pomôcsi!“ Naj glászilo nôvi zvonôvje z-vizikoga törma prêk dúgoga cajta pokôro csinécsmi dúsam tüdi Bozso míloscsa i tak je trôstájo z-lepsov prísesztnosztjov! (L.)

Januára 27-ga je prêkdáni med lépim ôszvetkom szvojemi zrendlüvanyi v Prosznyakovci, z-vrêjdoszti tamosnyi nasi evangeliacsanzki verníkov nazáj szprávleni 195 kg. zmécse nôvi zvon. Szvétesnyo predge szo drzali Kuzma Stevan domanysovszki dühovnik.

Mrô je Wilson, bívsi dvakrát preszednik Amerikanszki združeni drzav, v 68. leti sztaroszti febr. 3. — Znyim je preminôla znamenita oszoba szvetovne bojne. Brez Wilsona bi szvetovna bojna má bidti nácsisi konec méla i dnesz bi Europa kázala drúgacsno geograficsno — politicsno lice.

Mrô je Ljenin. Jan. 21. nanágli je v Moszki premíno cslovek, kí je napravo nájevko revolucijo szvéta zgodovine, voditel boljševikov, Vladimir Ljenin, sztaroszti szvoje 53. leti. — Zamerkati je vrédno, ka pri nyegovom szprévodi szo mogli zvonovi po vszê cerkvâ zvoniti!

Nemiri v Angliji. Túdi zmozna Anglija doszta nevol má. Od jan. 21.-ga szvéta tá nájevksa dr'záva Macdonaldovo szocijalisticsno vládo má. — Vise 80.000 zeleznicsárov je sztrájkalo i országi szo veliko skodo napravili. — Povéksáva sze racsun brez dela bodôcsi.

Szamovolni dári na goridrzsánye i razirjávanye „Düsevnoga Liszta.“ Fliszár Stevan trg. pom. M. Szobota 10 din., Szever Sándor Pecsarovci 10 din., Kódila Kámán Pecsarovci 1-50 din., Zrinszki Stevan Morávci 20 din., Domján Ferenc Brezovci 5 din., Bencsec Árpád Lemerje 5 din., vdov. Horvath Ádámova Dolina 10 din., Kocén Ferenc Predanovci 5 din., Mikola Sándor Salamenci 7-50 din., Santavec Mátyás Pecsarovci 3 din., Ivanics János Vecseszlavci 5 din., Emri Stevan Baltimore 80 din., Gorza Péter M. Szobota 5 din., g. Hartmann Ferencova M. Szobota 20 din., Vucsák János Csérnelavci 2 din., Horváth Ernő Borejci 5 din., Varga Mátyás D. Lendava 10 din., Koložvári Mihály Pordasinci 3 din., Fliszár Lajos M. Szobota 10 din., Toplak Ivan trg. D. Lendava 30 din., Hima Sándor kántorvucsitel D. Lendava 20 din., Fliszár Kámán Chicago 100 din. — Radi bi nadaljávali. Szrdcsna hvála!

Dolnja Lendavsška fara je Hima Sándora, marávszkoga dühovnika szinü, pozvála za lévito, kántora i verevucsitela. Na presztori dela nase cêrkvi toga mládoga nôvoga delavca k-tém ráj pozdrávlamo, ár szo nasemi liszti zse 12 nôvi naprêplacsníkov szpravili.

V-pokoj djáni ev. vucsitelje. Zsmetnim szrdcom szmo csteili, ka prôti vszój nasoj prosny i no protestáciji je miniszter vcsenyá itak z-máloga racsuna nasi evg. vucsitelov 3 penzionírao, kakti Darvas Ferenc v Zsenavlji, Fenyves Károlya v Hodosi i Varga Adrása u Petrovci.

Oszobni glászi. Dr. Aleksander Kühár, asistent kirurszkega oddelka szplosne bolnice v Ljubljani so imenovani za primarfja kirurskega oddelka javne bolnice v Ptuj. Dr. Vucsák István, Sztrúkovszki nas roják, szo szí pa v M. Szoboti vzéli szédes, da szvoje môcs i odlicsno znánye nasim betézsxim lüdém poszvetíjo. Z-szrdcá pozdrávlamo nasiva obádvá mládiva vrácsa!

Gde zvonszke peneze zapíjéjo. V-pü-conszkoj fari de za krátke csasz vszaka obscina, v-steroj szo prvle bili zvonôvje, pá méla zvoné zvôn Brezovec. Preminôcse leto szta dvá masinszkiva vértá za mlatidev toj obscini toti obecsala 6000 kor. na zvoné, — ali szlédnye koledne szvétké, gda bi szí vszi escse bole na Bozse mogli míszliti, nisterni od telovni zsel gnáni vcsesarje szo od té pênež nakrátci szkoncsali: zapíjmo je! I kak szo pravili, tak szo vcsínoli! — Nika bi nê meli mi prôti tomi, csi bi sze vnôgi vcsesarje, steri szo túdi meli niksi jus do té pênež, zli nê szo steli tao vzéti v-tom zaprávlanyi obscinszke zrédnoszti, nê tóžili pri nasz. — Vê pa csi szo té peneze nê steli zse na zvoné obrnôti, darúvali bi je glád i odetel sztrádajôcsim blíznojim, ali na „Diaski dom.“ Szamo ka, kak nyihovo csínênnye szvedôcsi, do blíznyega tak malo moralne obvénoszti csútíjo, liki Temlin Ivan 'zupan, Flegár Stevan, Flegár Ivan, Janzsa Ivan, Kolosa János, Fáisz Mátyás do nasega Liszta, steroga szo prék cêloga lánszkoga leta jemáli, nê szo pa plácsali na nyega niti edne pare.

Po Szobotskom ev. 'zenszkom drúz'tvi jan. 13-ga dr'zánom verszkom vecsere ôszvetki szo z vôn sztopnîne naplácsali: Heklits István 210 D, Dobrai Jánosné 200 D, Benko Jozsef 175 D, Dr. Skerlák Vladimir 80 D, Kardos Józsefné 70 D, Kovács Istvánné, Dr. Vályi Sándor, Dr. Skrilec Mihály, Dr. Sömen Lajos, Luthár Ádám Puconci, Péterka Ivánné 60—60 Din. Nemeč Jánosné, Dr. Bölcs Gyuláné, Kühár István Markisavci 50—50 D. Koch Gyula Fokovci, Kovács István 45—45 D. Árvai Henrikné, Dr. Czifrák Jánosné, Brata Brumen, Vezér Géza Martjanci, Czvetko Lajos, Ratkol Tivadar, Kohn Rózsi, Kühár István Tesanovci 40—40 D. Rupaik Rudolf, Lipics József 30—30 D. Oszterer Károlyné, Éberl nôvérek, Király József, Rituper Lajos, Cserniné Vértes Etelka, Barbarics és Társai, Olajos Sándorné, Lainscek Ferenc, Siftár Stefan, Siftár Lajos 20—20 D. Halmos Jenő, Bükvics Ferenc Puconci, Vértes Sándor, Paulik János Morávci, Pisker 15—15 D. Kuzmics Kámán Puconci, Bács Rezső Puconci, Bakó Károly Strukovci, Porédos István Tesanovci, Siftár Lajos molnár, Novák István Martjanci, Benkics János, Malasics József, Ruzsa Ferenc, Schönwiznérné, Jarnevic Péter, Hoffmann Manó, Novák építész, Meszarics István 10—10 D. N. mészáros 11 Din, Kolossa Károly, N. N. Dániel, Csacsinovic Raki-

csán, Kereszturi Kálmán, ifj. Náday József, Troksár Rakicsán, Fürst Jenő, Nemes Lajos, Zsálig Iván Norsinci, Hahn Pál, Rehn János, Pollák Gyula 5—5 Din. — Z-dobroga szrdcá darüvana darila z-szrdcá hváli zenszko družtvo.

Na deacski dom szo darüvali: Gorcsán K. Polana 25 din. Szecsó Sándor Predanovci 25 din.

Elementárne skode. Potresz je znövícs katasztrifalen bio na Japonszkem, kak tüdi v Ruszije Samarkandi. Doszta híz je porüseni, vno-go lüdi mrtvi. — Sztrahoviten ogeny je bio v Spliti. Eden tao várasa je vnicsen. Skoda 10 millionov Din. znása. — V-Ameriki na vecs kraji je tak hüda zima, ka je zmrznolo vecs lüdi.

Velikodüsi amerikanszki bo'zicsni dár. Amerikanszka lutheranszka cérkev je sztrádajöcsim nemskim evang. nasim veredományim 100 jezero dolárov gotovi pénez i 40 jezero dolárov vrédnoszti zsüvisa darüvala. Z-genlivo zahválnov obsütunosztjov zamerkamó gori to lübézni csinénye nase evang. cérkvi.

Kinászki rüparje szo vmörili vecs protestanszki misszionáriusov. Z-Han-kou-a naznánjajo: Kinászki rüparje szo prijali vecs protestantszki misszionáriusov i kak sze glászi, tri misszionáriuse szo vmörili, dvá pa oranili —

V-Püconszkoj fari sze je narödilo 1923. leta: 121, mrlö ji 66; zdalö sze je 30 párov; pri konfirmácii je bilö 91. Z-szamovolni dárov je notriprislo od 436 daritelov 41,552 Kor. 136 falátov szvécs na oltár; 384 falátov szvécs v-poszvetsnyeke i z-Amerike 173 dolárov. Véksi dariteli szo szledécsi: Stern Arnold 300 K., Emri Stevan Baltimore 400 K., vdov. Luthár Jánosa 1000 K., Péntel Iván 600 K., Konfirmandusje 2570 K., vdov. Rituper Sándora 1600 K., Benko József M. Szobota 400 K., Bakó Károly Sztrükovci 400 K., Végi István 400 K., Péntek János Radkersburg 400 K., Rituper Jenö D. Lendava 400 K., vdov. Kolossa Stevana 400 K., Vreccics Iván 1200 K., Rituper József z-familiov S. Bethlehem 1700 K., Cugh Katika 1020 Kor — † Porkoláb Gyula sziroticam szo darüvale dobre düse 1619 Kor. — Na „Deaski-Dom“ je notri prislo 2046 Kor. Darüvali szo na té cio: Donján Kálmán Brezovci 100 K., Rituper Sándorné Szebeborci 40 K., Kühár János Püconci 100 K., Vlavj Stevan Predanovci 80 K., Sifár Lajos M. Szobota 120 K., Skrabán János Pucinci 400 K., Seklehner Viktor Wien 400 K., Szedonya Iván Vanecsa 40 K., Fáisz Mátyás Brezovci 80 K., Bánfi János Salamenci 50 K., Lukáts Stevan Puconci 40 K., Kühár Mátyás Lukáts Puconci 80 K., Zöniger Károly Markisavci 120 K., Porédos Stevan Brezovci 80 K., Pozvék Ferenc Predanovci 40 K., Krancsics Jánosné Puconci 40 K., Krancsics Mariska Puconci 16 Kor. Fara je februára 13. dnéva méla szvoje racsunszko szpraviscse. 1923 leta je notrijemánya méla 477,228.41 K., vodávanya 453,122.26 K., osztánek

je 24,106.15 Kor. V-hránilnicaj i na bojnszkom poszojili má fara 66,312.60 Kor. Na növi farof je t. l. 156.766 Kor. vöplácsano, na gmajnszki hramb poprávlanye pa 47,788 Kor.

„Jutro“ novin jan. 31 dnéva broj od preminöcséga leta statistiko posztávi pred nász, z-steré sze zsítka sztáva vídi. V-toj statistiki sze na vero gledöcs vö pokáze, ka je v-Becsi vise 20 jezero lüdi vö sztopilo z-katholicsanszko vadvlúvanya, z-steri je eden ménsi tál brez verszki pósztáo, nikáki szo v- növo csesko národno i te véksi tál na protestanszko vero sztopili. V-Zagrebi z-rim kath. vadvlúvanya na pravoszlavszko (sztaroverszko) sztápajo prék. Z-protestánusov je nieden nej osztavo szvojeja vadvlúvanya.

— **Vrejmenov znamejnja!** Husz Jánosa düh sze vu készni vnükaj zbüdjáva, steri ocsáke szo v-prvejsi sztotinaj Ausztrie csarnoga klerikálsztva szrdcá caszarje z-velkov divjosztjouv preganyali i z-szilov katholizejrali, tak da szo protestanszko vero z-csiszta vösztrejbili. Mogo-ucse sze Trubára düh tüdi popüdi vu klerikálnoj Sloveniji i vnüki poprávijo, ka je szila preprávilá. Nöucs odhája, deni sze! Nej je csüdo? Szilijo zorje prisestjté oni vrejli pasztérje, steri szvoji vernikov, kak csüjemo, za toga volo, ka szo vüpali tál vzéti v-evangelicsanszki zvonouv poszvetsüvanyi, nescsejo szpovedati (!?)

Grozno verszko hüdodelo v Italiji. V-ednom varasi je niksi cslovek odneszao z cérkvi vecs cerkveni drágocenoszti. Vnozina ga je z-szilov vöodegnála z temnice. Vlácsili szo ga po ceszti, kamenyali i na tou na glavnom placi zsészgali.

Zanimiva anketa. Praski „Narodni Listi“ szo razpiszali bozsicsno anketo, v-steroj pozávajo jávnoszt, naj v poljüdni, krátki polemicsni döbi odgovori na pitanye, ka je najbole potrebno cseskoszlovaski republiku. Odgovori szo bili rázlicsni, ali v-ednom sze glihajo vszi, ka naimre Cseskoszlovaska najbole potrebüje nové, prepordijene lüdi. Szvetovna bojna je na níkoj szprávilá lüdsztva morálo, i li jákosztni prepord lehko zbrise vö vsze nyéne szledove.

Posta.

Amerikanszkim nasim siritelom. Januára 28.-ga szmo döbili po Banki 2500 Din. Da szmo pa píszma né döbili, neznámo; sto i na koj je poszlao tö sumo? Proszimo odgovor! **Vecsi:** Du'zni szmo i tüdi radi ponüdimo vszakomi nas Liszt, na níkoga ga pa nescsemo prisziljavati. Zató szmo pri 11. létniki zasztavili posilati nas Liszt vszém, steri szo z-naprêplacsi-
lom na 1. létnik do tega máo né vréd prisli. 11 Pri prilíki v píszmi vecs. V-etoj numerí je zse né bilö presztorá. Pozdráv! **Krányec I. Varaždin.** V-prisestznoj numerí pride.